

РЕЦЕНЗІЇ

УДК 94(477)+94

Георгій КОЖОЛЯНКО

САНСКРИТ – НАЙПЕРШИЙ ВИЯВ НАЙДАВНІШОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ УКРАЇНИ

У статті-рецензії аналізується книга В.Кобилюха «Праукраїна і Санскрит», де автор зробив спробу показати на основі археологічних, мовознавчих та етнологічних джерел існування Праукраїнської держави більш ніж 7,5 тисячі років тому.

Ключові слова: Санскрит, мова, віра, культура, історія, астральні знаки.

Георгій КОЖОЛЯНКО

САНСКРИТ – ПЕРВОЕ СВИДЕТЕЛЬСТВО НАИБОЛЕЕ ДАВНЕЙ НАЦИОНАЛЬНОЙ ИДЕИ УКРАИНЫ

В статье-рецензии анализируется книга В.Кобилюха «Праукраина и Санскрит», где автор попытался показать на основании археологических, письменных и этнологических источников существование Древнеукраинского государства более чем 7,5 тысяч лет тому.

Ключевые слова: Санскрит, язык, вера, культура, история, астральные знаки.

George KOJOLIANKO

A SANSKRIT IS FIRST-EVER DISPLAY OF THE OLDEST NATIONAL IDEA OF UKRAINE

The book of V.Kobeliukh «Praukraine and Sanskrit» is analysed in an article-review, where an author gave it a shoot to show on the basis of archaeological, linguistic and ethnologic sources existence of Ukrainian state more than 7,5 thousand years of back.

Keywords: Sanskrit, language, faith, culture, history, astral signs.

Кобилюх В.О. Праукраїна і Санскрит. – Тернопіль: Мандрівець, 2011. – 512 с.

Книга львівського дослідника історичного минулого українців Василя Кобилюха «Праукраїна і Санскрит» містить важливі історико-археологічні та етнологічні відомості про багатотисячолітню історію українців, про їх наукові досягнення у пізнанні природи, їх грандіозні здобутки у ділянці математики, географії, мовознавства, хімії, філософії, вірувань,

астрономії, мореплавства, основних галузей господарської діяльності – землеробстві, садівництві, скотарстві та інших галузях знань.

Автор аналізує наявні на даний час археологічні матеріали і робить висновки про існування на теренах України давньої людської цивілізації, віддаленої в часі у один мільйон років. Зокрема, у підрозділі «Праукраїна з найдавніших часів» аналізуються матеріали археологічних знахідок періоду палеоліту В.Гладиліна біля с. Королеве на Закарпатті, де виявлено 16 культурних шарів завглибшки у 12 метрів зі слідами матеріальної культури кількох палеолітичних епох (виявлено понад сто тисяч знарядь праці людей типу кроманьйонців, неандертальців і навіть пітекантропів). Дослідження геологів, геофізиків, палеонтологів, фахівців радіокарбонного і палеомагнітного датування та дослідження таких вчених, як Г.Бозинський, А.Люмплей, К.Валох, показали, що культурний шар, де виявлено найдавніші знаряддя праці, обчислюється щонайменше мільйоном років.

На основі аналізу археологічних матеріалів (дослідження О.Чернишом Молодовського палеолітичного поселення, І.Кузичем-Березовським – датування чотирьох зледенень Землі, опрацювання матеріалів поселення ашельської доби – Луки-Врублевецької П.Борисковським) автор приходить до висновку про можливість існування згадуваної ще у античних джерелах та давно розшукуваної Атлантиди в районі Подільської височини і Карпатського кряжа. Якраз ці терени не були залиті Всесвітнім потопом і саме тут збереглося 473 види допотопних рослин, які більше ніде не зустрічаються, та багато допотопних видів фауни.

Автор книги залучає картографічний матеріал, почерпнутий з книг М.Аркаса, О.Субтельного, І.Винокура, М.Чмихова, Н.Кравченка, І.Чернякова та ін. для обґрунтування висновків про зародження і найбільшу концентрацію пам'яток трипільської та черняхівської культур саме в районі Карпатського кряжа і Поділля.

Науковець пише: «Хто ж не хоче повірити про відкриття АТЛАНТИДИ під час ПОТОПУ на тодішній Карпатській височині, нехай уважно перегляне історичні мапи із поширенням праісторичних пам'яток протягом багатьох тисячоліть із заходу на схід і південь України в той первісний відновний період після ПОТОПУ. Після відновлення життя народу і становлення місця поселень на рідній та осушеній Землі наступає оживлене життя народу і поступове розселення його на схід і захід, південь і північ у різні пори свого розвитку і збагачення знань про територіальні можливості прожитку і всілякого збагачення» (с. 39).

Саме Верхнє Подністрів'я та Попруття були тими регіонами, звідки ширилось післяпотопне населення на схід і захід, південь і північ.

Автор книги резюмує: «Під час вивчення праісторії української символіки та інших астральних знаків нашої пракультури ми побачимо й переконаємося, що Тризуб, Трипільська культура, Черняхівська культура так само, як і культура кімерійців, сарматів, савроматів, скіфів, гіпербореїв,

агафірсів, кушанів, гунів, антів, полян, таврів, сіверян, деревлян, дулібів, волинян, бойків, лемків та гуцулів, є історичними назвами єдиного, найбільшого і найдавнішого на світі дерева могутньої ПРАУКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ та її ПРАІСТОРИЇ. Кожна держава починає свою історію від першої звістки про неї чи першого культурного спадку на її землі. Після археологічних розкопок у с. Королеве на Закарпатті маємо право розпочинати історію нашого краю від мільйона років тому» (с. 46).

Стосовно мови автор книги зазначає, що переселенці з Карпатського регіону на Східній Україні мали чудові умови для проживання і діяльності у одномовному середовищі впродовж багатьох тисячоліть, завдяки чому розвинули до нечуваної краси милозвучність і багатство своєї первісної мови, які нині так виразно, майже прозоро, впізнаємо у санскриті. Це стосується знову ж таки переважно крайніх західних говорів України, зокрема гуцульських, бойківських та лемківських. При цьому автор книги вказує, що у лемків Пряшівського Закарпаття найархаїчніша лексика. Гуцульські говори мають найбагатшу лексику з оригінальною жвавою артикуляцією звуків та з найрізноманітнішою і несподіваною системою спрощень – одним із найдавніших засобів полегшення і вдосконалення процесу мовлення. Все це є ознакою глибокої давнини нашої мови.

У розділі «Санскрит – ключ до вивчення праісторії української мови» автор крок за кроком підводить нас до розуміння наявності високої культури у мешканців терену України щонайменше у 20 тисяч років віддаленого від нас часу.

Характеризуючи відомі знахідки поблизу села Трипільля більш ніж сторічної давнини археолога Вікентія Хвойки, які він спочатку назвав «Праукраїнською культурою», В.Кобилух вказує, що за наполяганням російських урядовців було перейменовано на «Трипільську культуру», щоб «російська «одежина» цього слова «Трипольская» нагадувала щось «три рази польське», тобто неукраїнське. Ця невизначеність інформативності повністю влаштуувала колонізаторів» (с.70).

Далі автор книги звертає увагу читача на те, що 21-22 березня 1993 р. минула визначна дата нашої української стародавності – 7805 літо від початку другого літочислення, тобто від початку другого праукраїнського (Трипільського) календаря – із 21-22 березня 5508 року до н.е., що тривало аж до 988 р. н.е. (до прийняття християнства). До 5508 р. до н.е. наші предки жили за первісним календарем, створеним за Місячним циклом земного астрономічного року.

Календар виявили українські археологи І.Підоплічко та І.Шовкопляс у с. Мізин на Чернігівщині, чітко й досконало вирізьблений на руків'ї (браслеті) з мамонтової кістки. Тут було знайдено ще багато побутового знаряддя землеробської праці, культових речей (статуетки праматері, 42 статуетки із мамонтової кістки, дві з яких особливо цінні: одна має зображення Всевидячого Ока та ледь помітної жіночої голови в хустці, друга статуетка – із зображенням 20 типів прадавніх Тризубів та юнака із бри-

тою головою і чуприною на тімені, що звисає на правий бік чола, немов у козака. Багато виробів із кістки мають гарний геометричний орнамент, який і нині вишивають та вирізьблюють у сучасній Україні, особливо в українських Карпатах.

Знайдено тут також шість музичних інструментів із кісток мамонта, два з яких струнні. Тобто характеристика і вивчення цих пам'яток не тільки спростовують тезу колонізаторів, що наші предки були «кочовими скотоводами» і ніяк не хліборобами, а й засвідчує, що й зародження музики потрібно визнати за праукраїнцями.

Додатковим аргументом давності музики в праукраїнців наводиться приклад знахідки О.Чернишом на поселенні Молодово (на глибині 11 метрів) скам'янілу сопілку з ребер оленя, яка вченими визнана віком у 150 тисяч років, та знахідки О.Чернишом ще кількох кістяних сопілок віком у 30-44 тисячі років. Автор книги пише: «Отже, була сопілка, була й мелодія, була й пісня, була й МОВА. Якою була ця Мова, демонструє нам Санскрит».

Питання прибуття аріїв до теренів Індії у 5-3 тисячоліттях до н.е. нині у літературі практично не дискутується. Арії («благородні творці, працьовиті умільці, гідні, вельмишановні, вибрані, дружні, вірні») (Кочергина В.А. Санскритско-русский словарь. – М., 1987, с. 32, 99), прибувши до Індії з території сучасної України, «були блакитнооки або сірооки люди з руським або каштановим волоссям, їхня мова дала початок Санскритові – мові священних книг, та всій сучасній Індії, Пакистану, Бангладеш, Афганістану, Киргизії, Таджикистану та ін.» (Наливайко С. З незамуленого джерела. Міфи давньої Індії. – К., 1992, с. 198).

Відповідно, мова і культура посланців Трипілля разом із мовою Імперії Кушанів поступово поширюється по всій Індії. На кінець 5 тис. до н.е. мова аріїв, тобто мова переселенців з Праукраїни, стала всеіндійською літературною мовою. Жерці науки впорядкували цю мову граматично і лексично й подали народові у користування під назвою САНСКРИТ, що дослівно означає культурна, впорядкована, священна мова – готова до користування. Відомо, що північна і центральна частини Індії, а серед них і пакистанський Кашмір, донині розмовляють санскритом.

Автор книги вказує, що через низку суб'єктивних причин санскрит для українців був фактично заборонений. Відповідно і Україна не має жодного знавця санскриту з українським тлумаченням, з огляду розвитку мови Стародавньої України від найдавніших часів до нової ери, а далі до кінця I тис. н.е. Тож потрібно з обережністю, вмінням і почуттям національної відповідальності перед українською наукою підійти до викладу знань і внутрішньодуховного відчуття мови, стосовно достовірності пізнання санскриту і сміливого та переконливого тлумачення тих виявлених словесних перлин, що протягом багатьох тисячоліть зберігали свою зовнішню звукову подібність із тотожним або асоціативно-тотожним змістом у нашій сучасній українській мові.

Автор книги розкриває поширення відомостей про санскрит у XIX ст., зазначаючи, що німецькі санскритологи О.Мюлер та О.Битлінкя протягом 1852-1875 рр. уклали сім томів «Санскритсько-руського словника», опублікованого у Петербурзі. Хоча відомості про українське коріння у санскриті далі замовчувались. Навіть коли польський філолог Михайло Красуський у 1880 р. опублікував у Одесі книгу «Древность малороссийского языка», то всіляко не допускали поширення цієї праці. Лише невелика частина була поширена серед людей, а більшу частину царські прислужники конфіскували і знищили, подібно як було зроблено з працею Івана Франка «Про сотворення світу» (1905 р.), яку християнські священнослужителі викупили і спалили майже весь наклад.

Ознайомлення із санскритом і його аналіз на зв'язок з іншими мовами показав науковцям світу близькість і подібність з українською мовою. Наприклад, у Британській енциклопедії Р.Вільсон у статті «Англійська мова» зазначив: «Англійська мова та більшість індоєвропейських мов походять із прамови, що нею розмовляли десь 5000 років тому на території сучасної України» (с. 78-79). Про це ж писали професор-археолог Г.Кларк із Кембриджського університету, професор праісторичної археології С.Піггот з Единбурзького університету у книзі «Праісторичні суспільства» (Лондон, 1955). Вони констатували наступне: «Коли ми звертаємось тепер до важливіших галузей початкового раннього хліборобського поселення, ми виявляємо більше зв'язків з Трипілліям (Україна), ніж із Стародавнім Сходом» (с. 79).

В.Кобиліух аналізує у санскриті найдавніші зразки первісної лексики як засобу словесного спілкування, найпершої кореневої мови, якою говорили наші предки, мабуть, ще до Всесвітнього потопу.

Цей аналіз наводить його на висновок, що у санскриті, за граматичним правилом, коли в побудові складного слова перша основа закінчується таким самим складом, що й починається друга основа, вони зливаються і утворюють один склад, ми маємо назву Україна ще від початку трипільських часів (ugra + raj = ugraj; ugraj + ina = ugrajina = Україна). Ця назва означала: 1. Величезна могутня держава Сонця. 2. Величезна могутня володарка Сонця.

Так називали нашу прабатьківщину від часу винаходу Другого Праукраїнського календаря із філософським обґрунтуванням сонцепоклонницької віри, що їй поклонявся у той час майже весь світ: Іран, Шумерія, Вавилон, Фінікія, Троя, Хетія, Рим, Візантія, Єгипет, Кушанія (Бактрія та Хорезм), Індія, Японія.

У підрозділах книги «Наша мова – від Санскриту? – Ні, набагато давніша! Полеміка», «Про назву гори Грехіт у Космачі», «Гуцульщина в праісторії та в Санскриті», «Праісторія назв «гуцул», «гуцулка» і «гуцулія», «Що таке Санскрит? І чому він праукраїнський?», «Словотворчі основи назв «Слов'яни», «Слов'янія» та «Русь-Україна», «Ім'я в Санскриті відкриває нам предковічну Україну», «Іван Франко і Санскрит», «Чи знаєте Ку-

нгуту – княгиню України та її молитву із XIII ст.?)», «Праісторія назви «во-лхви», «Бджоли, мед і віск у Санскриті», «Основи п'яти синонімічних назв атома у Санскриті» та ін. подається матеріал про вивчення праісторії як української мови, так і в цілому культури українців через Санскрит.

У книзі міститься також матеріал про українську народну медицину від найдавніших часів, про лікувальні і оберегові властивості квітів та дерев (верба, липа, калина, бордун і ін.).

Окремий розділ присвячено астральним знакам Праукраїни як найдавніших у світі. Тут автор зазначає: «Астральні знаки виникли ще в первісні праукраїнські часи, коли наші предки почали відчувати духовну присутність Бога в нашому довкіллі, але ще не змогли намалювати, щоби не зловживати Його іменем, тому вдавалися до символів, кодів та наближених уявлень певних явищ. Так виникало первісне лінійне письмо на Кам'яній Могилі вже 13 тисяч років тому та ієрогліфічно-лінійне письмо... яке згодом поступово змінилося на клинопис із буквеним зображенням звуків на різних історичних етапах розвитку праукраїнської цивілізації» (с. 401).

У книзі подано характеристику символу Вічності Бога Святого у побуті, мистецтві, вишивках, оздобі ікон, писанках, княжих коронах (відомий знак-символ «безконечник», геометричні форми), символ Вічності (свастика, хрест, Божа рука, тризуби, дерево життя), овальні зображення на малюнках, писанка – символи рідної домівки, знаки Вічності Бога – змісвідні знаки у прикрасах, князівських коронах, вишивках, зображеннях на посуді і ін.

Варто звернути увагу, що більшість матеріалів цієї книги вже були апробовані у виступах автора на багатьох науково-практичних конференціях і були опубліковані у журналах і збірниках «Дзвін», «Гражда», «Науковий вісник українського історичного клубу», «Освіта», «Українська Британіка (Лондон)», «Жовтень», «Український світ», «Рідна школа» та ін.

Звичайно, багато з висновків цієї книги є полемічними і потребують ґрунтовного наступного вивчення і доведення, але безсумнівною є заслуга В.Кобилюха у довготривалому вивченні як санскриту, так і інших джерел Праукраїни, за якими простежується багатотисячолітній історичний і культурний шлях українського народу. Автор, на мою думку, обґрунтовано визначає українців і українську мову найдавнішими у світі.

Закінчує В.Кобилюх книгу словами: «Найбільша зброя для сучасних українців нині – терпеливо і старанно вивчати праісторію України і Санскрит. З цього тасмного, але золотого Храму людина виходить, як Сонце, з благословенною душею, ясними очима, справедливими устами і Вкраїною у серці».

Будемо сподіватись, що ознайомлення читачів з матеріалом названої книги допоможе краще розібратися у багатьох замовчуваних або фальсифікованих матеріалах з витоків і розвитку українського народу.

Література: 1. Аркас М. Історія України-Руси. – Одеса, 1994. 2. Бандрівський М. Сварожі лики. – Львів, 1992. 3. Братко-Кутинський О. Феномен України: Наукове дослідження. – К., 1996. 4. Вархол Н., Івченко А. Фразеологічний словник лемківських говірок Східної Словаччини. – Братіслава-Пряшів, 1990. 5. Винокур І.С. Історія і культура Черняхівських племен Дністрово-Дніпровського межиріччя II–V ст. н.е. – К., 1972. 6. Відейко М. Шляхами трипільського світу. – К., 2008. 7. Гнатюк В. Нарис української міфології. – Львів, 2000. 8. Грінченко Б. Словар української мови в 4-х томах. – К., 1907-1909. 9. Даниленко В. Кам'яна Могила. – К., 1986. 10. Дмитренко М. та ін. Українські символи. – К., 1994. 11. Захарчук-Чугай Р.В. Українська народна вишивка Західних областей України. – К., 1988. 12. Іларіон Митрополит. Дохристиянські вірування українського народу. Історико-релігійна монографія. – К., 1991. 13. Кобилюх В.О. Праукраїна і Санскрит. – Тернопіль, 2011. – 512 с. 14. Кочергина В.А. Санскритско-русский словарь. – М., 1987. 15. Кузич-Березовський І. Оріяна, Кіммерія – Праукраїна: у 2-х томах. – Детройт, 1979. 16. Лозко Г. Коло Свароже. Відродження традиції. – К., 2005. 17. Мозолецький Б. Товста Могила. – К., 1986. 18. Наливайко С. З незамуленого джерела. Міфи давньої Індії. – К., 1992. 19. Наулко В., Старков В. Чи ж були Карпати? // Народна творчість та етнографія. – №2. – 1993. 20. Франко І. Сотворення світу. – Львів, 1993; Чернівці, 2000. 20. Шаян В. Віра предків наших. – Гамільтон, 1987. 21. Шилов Ю. Джерела витоків української етнокультури 19 тис. до н.е. – 2 тис. н.е. – К., 2002.

УДК 746.3(477.8)

Людмила ЩЕРИЛЯ, Зоряна СТЕПНИК

ЗРАЗКИ БУКОВИНСЬКОЇ ВИШИВКИ ТА ТКАЦТВА

Рецензія на книгу-альбом, де опубліковано матеріал про вишивку і ткацтво українців Буковини та зроблена спроба пояснити знаки-символи, вишивальні та ткацькі орнаменти

Ключові слова: книга, народне мистецтво, вишивка, ткацтво, знак, символ.

Людмила ЩЕРИЛЯ, Зоряна СТЕПНИК

ОБРАЗЦЫ БУКОВИНСКОЙ ВЫШИВКИ И ТКАЧЕСТВА

Рецензия на книгу-альбом, где опубликовано материал о вышивке и ткачестве украинцев Буковины и сделана попытка объяснить знаки-символы, вышивальные и ткацкие орнаменты.

Ключевые слова: книга, народное искусство, вышивка, ткачество, знак, символ.

Liydmyla SHTERYLIA, Zoriana STEPNYK

STANDARDS OF BUKOVYNA EMBROIDERY AND WEAVING

Review on a book-album, where it is published material about embroidery and weaving of Ukrainians of Bukovyna and done attempt to explain signs-symbols, embroidery and weaving decorative patterns

Keywords: book, folk art, embroidery, weaving, sign, symbol.